

28.06.80

El llenguatge

El tennis

¿Com és que al nostre diari, quan parlem de tennis, escrivim precisament tennis, així com tennista, amb doble n, i no tenis, amb una sola n, tal com apareix al diccionari General de la Llengua Catalana, de Pompeu Fabra, al qual conferim valor normatiu? Vet aquí la pregunta que ens formula un dels nostres lectors, el qual abans de decidir-se a escriure'ns, no ha deixat de consultar la Gran Enciclopèdia Catalana on, no sense sorpresa, ha constatat que el nom d'aquest esport d'origen anglès revesteix també la forma tennis, amb nn, així com els seus derivats tennista i tennístic i la denominació composta tennis de taula. ¿Es que la Gran Enciclopèdia —es pregunta de nou al nostre lector— ha volgut corregir la normativa anterior?

No és pas la Gran Enciclopèdia que ha corregit la grafia d'aquest mot sinó la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans, que és, com se sap, qui decideix les addicions i modificacions del nostre corpus lexicogràfic admès com a normatiu i contingut, ara com ara, en el Diccionari de Pompeu Fabra. Aquestes addicions i modificacions al Diccionari acadèmic són donades a conèixer periòdicament en unes llistes que apareixen al Butlletí d'Omnium Cultural i són reproduïdes per diverses publicacions, entre elles, d'ençà de la seva aparició, el nostre diari. I, posteriorment, són incorporades a l'apèndix de les successives edicions del Diccionari Fabra. La modificació de tenis i tennista en tennis i tennista figurava a la llista publicada a l'esmentat Butlletí d'Omnium Cultural núm. 8/9/10, abril, juliol i octubre de 1974 i, a partir de la sisena edició, incorporada a l'apèndix del Diccionari de Pompeu Fabra.

Cal convenir que aquestes novetats en el Diccionari acadèmic desorienten sovint el lector en possessió d'edicions anteriors d'aquesta obra i que no segueix de prop aquestes comunicacions de l'Institut. Les modificacions no són pas tan nombroses i importants que calgui desconfiar sistemàticament de tot l'articulat del Diccionari acadèmic. Si que és bo, però, d'aprofitarse'ns o recordar l'existència d'aquestes novetats incessants, d'altra banda, tan sovint exigides i reclamades. I també és oportú de recordar que si bé la Gran Enciclopèdia no té pròpiament valor normatiu, l'autoritat dels assessors lingüístics amb què ha comptat fa que les novetats que conté en matèria lexicogràfica puguin merèixer —en espera de l'aparició tan desitjada del gran diccionari de l'Institut— la confiança del consultant normal, a qui, si s'hi até, mai no es podrà retreure que ha adoptat solucions arbitràries o sense cap suport solvent.

Albert Jané